

Arrest

nr. 305 490 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 april 2024 houdende de terugleiding naar de grens en de vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) oktober 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 februari 2024 en dient de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de Eurodac-databank blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Litouwen op 13 juli 2023 en in Letland op 23 oktober 2023 genomen werden naar aanleiding van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Aldus richten de Belgische autoriteiten op 13 februari 2024 een terugnameverzoek aan de Letse autoriteiten, die op 26 februari 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder c) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 15 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verwerende partij besluit met name dat niet België, maar Letland de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in. Op 22 april 2024 dient de verzoekende partij een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2024.

Op 16 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer die verklaart te heten,

naam : Y(...)

voornaam : R. A.

geboortedatum : (...)2001

geboorteplaats : Laghman

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Letland, op basis van het Dublinakkoord van 26.02.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 18.03.2024, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater} van 18.03.2024).

Betrokkene bracht in het kader van het hoorrecht op 16.04.2024, geen bijkomende elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Letland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben. Artikel 3 EVRM waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 18.03.2024.

Betrokkene bracht in het kader van het hoorrecht op 16.04.2024 geen bijkomende elementen aan. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie of minderjarige kinderen in België te hebben. Een mogelijke schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben. Een in 2006 geboren broer van de betrokkene kon worden geïdentificeerd. Hij vroeg in 2019 internationale bescherming in België en verkreeg op 01.04.2021 subsidiaire bescherming. De ouders en minderjarige broers en zus van de betrokkene kwamen in het kader van gezinshereniging naar België en vroegen op 07.12.2023 internationale bescherming. Betrokkene wil naar eigen zeggen bij zijn familie in België blijven. Hij woont intussen bij familie in Antwerpen. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING.

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 18.03.2024 die hem betekend werd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

(...)."

De overdracht van de verzoekende partij aan de Letse autoriteiten wordt voorzien op 25 april 2024.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissingen houden maatregelen van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit wetsartikel luidt als volgt: *"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, (...) § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande

volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen terecht op dat zij wordt vastgehouden met het oog op effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Letland en dat een gedwongen overdracht naar Letland dus nakend is. Aldus heeft ze de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Het verzoekschrift

3.3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2., 16, 17 en 18 (1) van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Vooreerst citeert de verzoekende partij een aantal door haar aangehaalde bepalingen. De verzoekende partij vervolgt dat ze tijdens het korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de kans kreeg om de problemen die zij in Letland ondervonden heeft uiteen te zetten. Aldus werden haar problemen niet ernstig geanalyseerd. Volgens de verzoekende partij zijn er talrijke recente verslagen en rapporten die aantonen dat er sprake is van systematische tekortkomingen en mishandelingen van verzoekers om internationale bescherming in Letland. Met verwijzing naar de bestreden beslissing betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij het bestaan van mensenrechtenschendingen begaan door de Letse autoriteiten niet betwist, doch beweert, zonder dit door enig objectief element te staven, dat dit enkel beperkt zou zijn aan de grens. Volgens de verzoekende partij bevestigen verschillende verslagen van Amnesty International het systematisch gebruik van geweld ten opzichte van migranten aan de grens, de schending van het principe van non-refoulement en de mishandelingen van deze migranten. Hierop citeert de verzoekende partij uit Amnesty, Country Report Latvia 2022, Amnesty, Latvia: Refugees and migrants arbitrarily detained, tortured and forced to 'voluntarily' return to their countries, 12 oktober 2022 en Amnesty, Latvia: Legal amendments would empower border guards to torture and push back migrants and refugees, 21 juni 2023. Ze wilt met haar verwijzingen ook aantonen dat het niet om individueel wangedrag van bepaalde politieagenten gaat, maar het om bewust beleid gaat alwaar er ook druk uitgeoefend wordt om vrijwillig terug te keren. Ook de IOM zou betrokken geweest zijn. De verzoekende partij betoogt verder dat: *"Het verslag geeft als recommandatie voor EU-landen:*

*"Suspend Dublin transfers to Latvia and take responsibility for pending asylum applications under discretionary clauses while allowing the reopening of applications if asylum-seekers had received a final rejection in Latvia"*⁶

Het laatste EU verslag van HRW stelt:

*"EU member states, including Bulgaria, Croatia, Poland, Greece, Hungary, Lithuania, and Latvia, continued to engage in unlawful pushbacks at external borders while Italy and Malta facilitated interceptions at sea and returns to Libya"*⁷

Het moet benadrukt worden dat de omvang van deze mensenrechtenschendingen mag geminiseerd worden door het feit dat NGO het voorwerp maken van druk uitgeoefend door de autoriteiten:

*"In its annual report 2023, the FRA noted increased pressure on civil society groups protecting migrants' and refugees' rights at borders in Greece, Italy, Hungary, and Latvia, among others"*⁸

Verzoeker wenst te benadrukken dat Letland heeft de terugname aanvaard in toepassing van artikel 18.1.c van de Dublin Verordening, wat betekent dat het VIB van de eiser wordt beschouwd als ingetrokken, dat hij niet meer een verzoek dat in behandeling is. Hij mag bijgevolg beschouwd worden als illegaal, zodat het risico tot schending van het principe van non-refoulement hoger is."

Inzake de opvang in Letland betoogt de verzoekende partij dat zij in een open centrum opgevangen werd na haar terugkeer uit Litouwen en dit in bijzonder precaire omstandigheden, zonder afdoend voedsel, zonder toegang tot een advocaat of een tolk. Verzoekende partij stelt voorts dat uit de *factsheet* waarnaar de beslissing verwijst, blijkt dat niet kan worden uitgesloten dat bij aankomst op het Letse grondgebied, zij het voorwerp zal maken van een vasthoudingsmaatregel. Hierop citeert de verzoekende partij uit de *factsheet* en artikel 16 van de Letse asielwetgeving waarnaar de *factsheet* verwijst. Hierop betoogt de verzoekende partij dat: *“Gelet op het feit dat de eiser twee keer het Letse grondgebied verliet voordat zij VIB definitief werd beoordeeld, de grenzen overstak en twee keer zou worden teruggestuurd, blijkt dat de voorwaarden van het artikel 16 van de Asylum Act vervuld zijn. Dit risico mag niet als onbestaand worden beschouwd.”* Om daarna uit een rapport van Amnesty International te citeren om de detentieomstandigheden in Letland aan te kaarten.

De verzoekende partij haalt ook aan dat toen zij in Letland was, zij nooit de bijstand van een tolk of van een advocaat gekregen heeft. Zij had geen informatie over haar procedure en mocht zich niet informeren om, bijvoorbeeld, de manier om legaal te verzoeken om naar België overgedragen te worden. De *factsheet* bevestigt het feit dat juridische bijstand enkel in specifieke omstandigheden wordt toegekend.

Volgens de verzoekende partij is de verwerende partij slechts overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover zij beschikte en van de recente publiek beschikbare informatie. Tot slot stelt de verzoekende partij dat: *“Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.*

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er “ernstige redenen” om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Letland “stelselmatig tekortschieten”, hetgeen “een risico van onmenselijke of vernederende behandeling” inhoudt in geval van terugkeer van de verzoeker naar dat land.”

3.3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62, 7, 74/13 en 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 16, 17 en 18(1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de Fundamentele rechten van de Europese Unie en van het rechtsbeginsel *“audi alteram partem”*.

Nadat de verzoekende partij een aantal van de door haar aangevoerde bepalingen citeert en een theoretische uiteenzetting geeft, betoogt de verzoekende partij dat zij op 16 april 2024 niet afdoende werd gehoord daar dit gehoor zonder bijstand van een tolk gebeurd is. De verzoekende partij stelt dat zij toen in het Engels gehoord werd, en slechts een zeer beperkte kennis van het Engels heeft. Om dit te staven verwijst ze naar de TARAP waaruit blijkt dat de communicatie niet mogelijk was. De verzoekende partij gaat verder in op het zorgvuldigheidsbeginsel en op het arrest van het Hof van Justitie van 5 november 2013, nr. C-166/13 en op arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij vervolgt dat: *“Hij heeft geen melding kunnen maken van de elementen van afhankelijk ten opzichte van zijn familie en het feit dat hij psychologisch kwetsbaar is, gelet op het feit dat hij meegemaakt heeft. Deze elementen werden niet in overweging genomen en zouden zeker de inhoud van de bestreden beslissing hebben kunnen beïnvloeden.”*

3.3.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 16 van de Dublin III-verordening.

In het kader van haar derde middel stelt de verzoekende partij dat: *“Verweerder heeft geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van het familie Y(...) als geheel, die het gevolg is van het verschrikkelijke verleden dat heeft geleid tot hun vlucht uit het land en tot het feit dat zij sinds 2019 van elkaar gescheiden zijn in verschillende landen.*

Zoals de ouders van verzoeker tijdens hun onderhoud bij de DVZ hebben verklaard (stukken 3 en 4), zijn zij in 2019 aangevallen door de Taliban omdat de vader van verzoeker alcohol verkocht in zijn winkel. Hun zoon, F, werd gedood. Het gezin moest vluchten en werd tijdens hun vlucht van elkaar gescheiden. K. belandde in België, waar hij de vluchtelingenstatus kreeg en eiser ging naar Pakistan.

Hij spoorde zijn broer op via sociale netwerken en zag video's van hem op TikTok. Hij besloot daarom de oversteek naar Europa te maken om zich bij zijn broer te voegen, die zich op zijn beurt bij de rest van het gezin voegde, via gezinshereniging.

Het feit dat verzoeker meerderjarig is, betekent in casu niet dat er geen sprake is van een te beschermen gezinsleven. Integendeel, er moet rekening worden gehouden met het feit dat het gezin sinds 2019 gescheiden is en dat zij traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt, waaraan verzoeker nog steeds geestelijk lijdt, namelijk het overlijden van een van hen. Het is omwille van deze afhankelijkheidsrelatie dat eiser onmiddellijk het open centrum in Zaventem heeft verlaten om zich bij zijn familie in Antwerpen te voegen. Dit gezin, dat het ergste had meegemaakt, moest worden herenigd. Door verzoeker uit te zetten naar Letland zouden deze gezinsleden geen contact met elkaar kunnen onderhouden, aangezien zij het land niet konden verlaten zolang zij niet over een verblijfsvergunning beschikten.

Er was dus duidelijk sprake van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, zijn ouders en zijn minderjarige broers en zussen.”

3.3.2. De nota met opmerkingen

De verwerende partij legt een nota met opmerkingen neer, waarin ze het gelijk van haar beslissing uiteenzet en repliceert op de middelen van de verzoekende partij.

3.3.3. Beoordeling

3.3.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 3.2, 16, 17 en 18(1) van de Dublin III-verordening. Deze artikelen kunnen dienstig ingeroepen worden in het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26^{quater}) waarin bepaald wordt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing is de verwijderingsmaatregel die de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat regelt, maar die geen uitstaans heeft met de bepalingen die de verantwoordelijkheid van de lidstaten regelen.

3.3.3.2. Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot terugleiding naar de grens op grond van artikel 51/5, § 4, tweede lid genomen daar de verzoekende partij geen vrijwillig gevolg gegeven heeft aan de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) daar niet België, maar Letland de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Door het nemen van de beslissing tot terugleiding wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten Alassini e.a., C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van beslissing tot terugleiding had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu voert de verzoekende partij aan dat ze op 16 april 2024 weliswaar werd gehoord, doch dat dit niet op afdoende wijze gebeurd is. Ze werd immers in het Engels gehoord doch beheerst ze deze taal onvoldoende. Om dit te staven verwijst ze naar het administratief rapport van 16 april 2024 opgesteld door de Federale Politie. Dit stuk bevindt zich niet in het administratief dossier, maar wordt door de verzoekende partij ter terechtzitting bijgebracht. In dit rapport wordt als taal enkel het Pashtou vermeld, en aangegeven dat de “communicatie onmogelijk” was. Uit dit document kan op zich niet opgemaakt worden of de verzoekende partij op het ogenblik van haar administratieve aanhouding onwillig was om mee te werken, of eerder de taal die de politieagenten spraken niet begreep. Immers blijkt uit dit document ook niet in welke taal de communicatie gevoerd werd. Echter blijkt uit de vragenlijst van 16 april 2024 naar aanleiding van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij de vragen begrepen heeft daar het antwoord overeenkwam met de vraag die gesteld werd. Het waren weliswaar korte antwoorden. Bovendien waren de antwoorden opgenomen in de vragenlijst van 16 april 2024 in het verlengde van hetgeen zij tijdens het Dublin-gehoor van februari 2024 verklaard heeft. Dit Dublin-gehoor vond twee maanden eerder plaats in het bijzijn van een tolk Pashtou. In het verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat indien zij in het bijzijn van een tolk gehoord was geweest, dan had zij haar familiale situatie kunnen uiteenzetten alsook waarom het belangrijk is dat zij bij mekaar blijven. Ze beklemtoont dat de familie van mekaar gescheiden is geweest, dat ze een familielid verloren hebben en dat zij haar familie via sociale media opgespoord en teruggevonden heeft. Het is ook omwille van deze afhankelijkheidsrelatie dat zij het opvangcentrum verlaten heeft en bij haar familie in Antwerpen verblijft. De verzoekende partij verbindt aldus haar hoorrecht aan artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In de bestreden beslissing wordt betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij het volgende gesteld: *“Betrokkene bracht in het kader van het hoorrecht op 16.04.2024 geen bijkomende elementen aan. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie of minderjarige kinderen in België te hebben. Een mogelijke schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben. Een in 2006 geboren broer van de betrokkene kon worden geïdentificeerd. Hij vroeg in 2019 internationale bescherming in België en verkreeg op 01.04.2021 subsidiaire bescherming. De ouders en minderjarige broers en zus van de betrokkene kwamen in het kader van gezinshereniging naar België en vroegen op 07.12.2023 internationale bescherming. Betrokkene wil naar eigen zeggen bij zijn familie in België blijven. Hij woont intussen bij familie in Antwerpen. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece).”*

De Raad stipt aan dat de verzoekende partij meerderjarig is en dat er dus bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond. Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting wordt een begin van bewijs van zulke afhankelijkheidsband bijgebracht. Bijgevolg kan het gezinsleven dat de verzoekende partij gedurende de voorbije jaren onderhield met haar familieleden niet als een ‘beschermenswaardig’ gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden gekwalificeerd. Deze familieleden hebben immers jaren gescheiden geleefd en de verzoekende partij is slechts in februari 2024 in België toegekomen. De verzoekende partij toont ook niet aan dat haar in België verblijvende familieleden haar niet zouden kunnen ondersteunen (materieel en emotioneel) gedurende de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in Letland. Bovendien worden de voorgehouden psychologische problemen van verzoekende partij niet door medische attesten onderbouwd en ook niet verder gepreciseerd in het verzoekschrift of ter terechtzitting. Ook ligt er een *‘fit-to-fly’* voor. Verder maakt de verzoekende partij in deze stand van zaken geenszins aannemelijk dat haar broer F. door de taliban gedood werd, dat door haar broer K. tengevolge hiervan in België belandde en de familie van mekaar gescheiden werd omwille van problemen met de taliban. Immers haar broer K. heeft in België niet de vluchtelingenstatus gekregen, maar de subsidiaire beschermingsstatus. Haar broer K. is weliswaar als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toegekomen, doch werd hij herenigd met zijn ouders. De verzoekende partij legt geen begin van bewijs neer dat zij voor deze broer of andere familieleden die in België verblijven zorgtaken op zich neemt. Evenmin legt zij een begin van bewijs voor dat haar in België verblijvende familieleden zorgtaken ten aanzien van de verzoekende partij op zich nemen of dat zij op een andere wijze van hen afhankelijk is. Het gegeven dat de verzoekende partij het opvangcentrum verlaten heeft om zich bij haar familie in Antwerpen te voegen, is op zich onvoldoende om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De door de verzoekende partij opgeworpen elementen zoals hoger weergegeven en besproken, werpen geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel, noch op de op de specifieke

belangenafweging in het kader van haar recht op gezinsleven. Er wordt *prima facie* geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM *juncto* het hoorrecht.

4. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1. De verzoekende partij stelt dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij wordt gerepatriëerd naar Letland, waar zij riskeert onmenselijke en vernederende behandelingen te zullen ondergaan, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU.

4.2. Op 15 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verwerende partij besluit met name dat niet België, maar Letland de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in. Op 22 april 2024 dient de verzoekende partij een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 15 maart 2024. De vordering tot het horen bevelen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te bevelen tegen deze beslissing werd bij arrest van 24 april 2024 met nummer 305 489 verworpen. Uit dit arrest blijkt dat de middelen niet ernstig worden bevonden omdat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij overdracht naar Letland zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU. Evenmin werd een schending van de artikelen 3.2., 16 of 17 van de Dublin III-verordening ernstig bevonden. De verzoekende partij, wiens betoog over de mogelijke schending van de aangehaalde hogere rechtsnormen in onderhavig verzoekschrift overeenstemt met het betoog ontwikkeld in het beroep tegen de bijlage 26^{quater} zoals voormeld, maakt zodoende niet aannemelijk dat door de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing er een schending van deze artikelen voorligt bij overdracht aan Letland.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS